

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p318-txt-root.pdf> (tilgået 10. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

P318:318

Det er vel nu en 3 Aar siden, at jeg fik det Indfald at ville forsøge mig som Forfatter. Jeg husker det ganske tydeligt, det var en Søndag; nei, bie lidt, – jo ganske rigtigt, det var en Søndag Eftermiddag; jeg sad som sædvanligt hos Conditoren i Frederiksberg Have og røg min Cigar. Uden at have nogen Hensigt, da jeg gik ud, uden at være mig tydeligt bevidst, hvor jeg vilde hen, havde Veien dog som sædvanligt ført mig derud, hvor der tykkes mig saa godt at være, saa hjemligt, saa ganske stemmende En til en vis veemodig Opløftelse over Verdens og hvad Verdens er, hvor selv Kongeværdighedens misundte Herlighed er, hvad den jo er herude: en Dronnings Erindring af sin afdøde Herre. For den indfødte Kjøbenhavnner faaer Frederiksberg-Have let et veemodigt Anstrøg siden den gamle Konges Død; og Efterfølgeren har ved ikke selv at beboe denne Sommer-Residents tilladt Undersaatterne her paa en skjøn Maade at savne den afdøde Konge, saaledes som en god Undersaat savner en afdød, thi en vranten paaskjønner ingen levende paa rette Maade og savner ingen afdød værdeligen. – Men hvad erstatter dog Barndommens uforglemmelige Indtryk af at Kongen det er Kongen, og at Frederik den 6. er Kongen, at et appellativum i dette ene Tilfælde er et proprium og et proprium et appellativum. Hvilken senere Alder formaaer saaledes som den barnlige Uvidenhed, der endnu ikke har oplevet et Kongeskifte, der Intet veed in concreto, at udsmykke Forestillingen om Kongen til et overmenneskeligt Væsen! Uden al Misundelse, uden al Ahnelse om Kongeværdighedens Smerte, uden al Kritik over formentlig gode eller svage Egenskaber, om det er en god eller en viis Konge, er Kongen en næsten uundværlig Figur for ethvert Barn, som uden at have læst Kongeloven uvilkaarligt gjør hvad den byder: tænker Alt, som elskeligt kan være, om Majestæten. En saadan Konge boer naturligviis i et Elfenbeensslot med Altaner, – – og saa seilede Frederik den 6. der om Søndagen og han styrede selv, og Sluproerne og Svanerne og Virkelighedens Gjengivelse af hvad Barnet kjendte fra Nürnbergerstykker og sine egne Forsøg, Kongen og Dronningen, de seilede i en Baad og Svanerne seilede bagefter. Og denne Gjengivelse, hvor tro. Thi hvad den Stærke ikke formaaer at bevæge Manden til, det formaaer Barnet med sin List at bevæge ham til, og hvad den Ældre ikke med hele sin Kraft formaaer at pine ud af Virkeligheden, det faaer Barnet rigeligt og i Overflod ud deraf.

Ja, Frederik den 6. om Søndagen i Frederiksberg Have, og han styrede selv, og saa Sluproerne, og saa Svanerne, – det er forbi, kun Blomsterduften ved Indgangen, kun Erindringen er bleven tilbage, – og selv den bedste Undersaat, han er dog ikke en saadan Undersaat som et Barn er det, og den bedste Undersaat, han har en Forestilling om Kongeværdighedens Smerte, og Kongeværdigheden er ingen Gjenstand for Attraae, men Barnet seer i Kongen den eneste Lykkelige, ak, og det er en Misforstaaelse, – thi det var Barnet, der var den eneste Lykkelige.

See nu boer Kongen der ikke mere; man lader det larmende [Liv?] bag ved sig, og Barnet gik ikke til [Vesterbroes?] Lystighed, nei det gik til Frederiksberg. Modsætningen gjør, at det bliver stillere. Man kommer derud, en lille Skare samler sig der, selv ved Kilden er der ingen Trængsel, men Glæden trods sin Inderlighed og sin Skjønhed er som en tolereret Sekts Gudsdyrkelse; den løvtætte Have og Vandets dunkle Farve gjør den til et Tilflugtssted for et enkelt elskende Par, der fatter Livets Lyst, og en enkelt Ulykkelig, der her omgaaes med mørke Tanker. Mit Øie fulgte snart det elskende Par, der gennem Snævringen i Baggrunden søgte hen til afsides Dele af Haven, bort fra Larmen, for at vinde sig selv, og nu igjen opdagede det andre, ligesom fjernere Seilere, der langt borte fra søgte hen til Mængden for at tabe sig i Mængden.

Kun henne hos Conditoren er der samlet en lille Flok. Naar man har trukket sig indenfor Conditoriets Befæstning føler man sig paa Afstand fra det glade Folkeliv, og denne Afstand tilkjendegiver en Forskjellighed, der fornemmes i en blandet Følelse af lidt Fornemhed, der vil staae over Adskillelsen, og lidt vemodig Længsel, der vil ligge under for Adskillelsen, efter Folkelivets sunde Nøisomhed, der maa benytte Øieblikket, der pyntet om Søndagen maa benytte Fridagens Øieblik.

[Ikke sluttet.]